

Patrioten

Sandheden skal gøre Eder frie

Djævelen kommer i mange forklædninger

Og ud fra erkendelsen af dette bør den danske folkekirke tage kampen op mod islams hensynsløse og farlige repræsentanter, der som fundamentalisten Fatih Alev konsekvent fremmer hedenskabet af al sin magt. Kirken må aktivt forsvare danskheden og kristendommen, hvilket jo er samme gode sag til forsvar for vor civilisation. *Se side 4.*

Angående Radio Holger

Torsdag den 16. november kl. 9.30 blev sagen om Radio Holgers ret til fortsat at sende behandlet i Københavns Fogedret, hvor Radio- og TV-Nævnet blev repræsenteret af Kammeradvokaten og Radio Holger af Kaj Vilhelmsen. Fogedretten fulgte Kammeradvokatens påstand for så vidt, som man nedlagde et forbud mod fortsatte udsendelser, men Fogedretten nægtede at tage stilling til gyldigheden af Radio- og TV-Nævnets inddragelse af Radio Holgers sendetilladelse, hvorfor dette spørgsmål og dermed også spørgsmålet om Fogedrettens ret til at nedlægge et forbud efterfølgende skal behandles i en retssag, der skal anlægges af Kammeradvokaten mod Radio Holger inden for en tidsfrist af fjorten dage. Da fogedretten nedlagde forbud mod fortsatte udsendelser via Radio Holger, besluttede man også at beordre Sendesamvirke 2. til at afkoble Radio Holger fra FM og Hybridnettet med virkning fra den 16. november, kl. 13.00. Det kan altså konstateres, at Radio Holger foreløbigt er stoppet, og hvorvidt dette skal blive permanent er helt afhængigt af den kommende retssag, som Kammeradvokaten skal føre mod Radio Holger. Og den 29. november modtog Radio Holger så stævningen fra Kammeradvokaten, og en retssag vil nu blive berammet. Hvis Radio Holger får kendt ophævelsen af sendetilladelsen for ugyldig, vil Radio Holger begynde at sende igen. Samtidigt er det dog blevet besluttet at føre Radio Holger videre på Internettet under alle omstændigheder, så det potentielle antal lyttere kan blive endnu større.

Kampen mod islam er en kamp for danskheden !

Årgang 2, Nummer 4

December 2006

Hør Radio Holger!

Radio Holger kan nu høres via Internettet på følgende adresse www.radioholger.dk i de almindeligt anvendte og også praktiske lydformater **rm** og **mp3**.

Justitsministeren Lene Espersen lader nu ubekymret EUs overstatslige og tyranniske retshåndhævelse få virkning også inde på det danske område, skønt Danmark faktisk har et såkaldt retsligt forbehold. Justitsministeren svigter danskerne for bureaukraternes skyld.

Over hele Europa - kamp mod indvandringen

Kampen mod indvandringen foregår nu over hele Europa, og ser man nøjere på situationen rundt omkring i landene, så er der naturligvis både opmuntrende og deprimerende momenter set fra en patriotisk synsvinkel. I Danmark er Dansk Folkepartis store politiske succes blevet både en lykke og en tragedie for modstanderne af indvandringen, da partiets succes nok har sikret de moderate indvandrer-modstandere en vis beskedent indflydelse på landets fremmedpolitik, men samtidigt også har fjernet opbakningen til de mere principfaste indvandrermodstandere, der ikke vil lade sig nøje med små reguleringer af fremmedpolitikken. En virkelig kurs-ændring i fremmedpolitikken er derfor meget vanskelig at fremtvinge, simpelthen fordi Dansk Folkeparti nu er kommet til at repræsentere den almindelige modstand mod indvandringen og har trukket den folkelige støtte til sig, og partiet samtidigt ikke har viljen til et kursskifte i fremmedpolitikken, der kan fremtvinge en repatriering af de fremmede i landet. Så skønt de danske modstandere af indvandringen kan være tilfredse med Dansk Folkepartis store succes, må de samme modstandere af indvandringen også erkende, at netop Dansk Folkepartis succes faktisk har svækket muligheden for at rejse kravet om en repatriering af de fremmede. Og hvor fortvivlende svagt Dansk Folkeparti egentligt står i den principielle modstand mod indvandringen ses bedst af, at partiet nu ligefrem støtter integrationstiltag for de fremmede, hvilket gør det helt klart, at der nu er et behov for et virkeligt anti-indvandringsparti, som tør afvise de fremmedes deltagelse i det danske samfundsliv og kræve de fremmede hjemsendt. Og i Norge er situationen desværre fuldstændig som i Danmark. Også her har man et stort og indflydelsesrigt moderat parti, der repræsenterer modstanden mod indvandringen på en utilstrækkelig måde. Det norske Fremskridtsparti har således nok stor politisk indflydelse og siges at repræsentere indvandrer-modstanderne, men partiet mangler viljen til virkelig at føre kampen mod indvandringen, hvorfor man da heller ikke fra partiets side tør foreslå nogen som helst ændringer i fremmedpolitikken, der har afgørende betydning. I Sverige er indvandrermodstanderne fra de to patriotiske partier trængt dybt ind i den kommunale verden, idet både Sverigedemokraterna og Nationaldemokraterna ved sidste valg fik manda-

ter i kommunalrådene. Sverigedemokraterna forsøgte også at komme i Rigsdagen, men det gik ikke endnu, og dog kom de så tæt på, at det må anses for meget sandsynligt, at Sverigedemokraterna vinder mandater i Rigsdagen ved næste valg. Modstanden mod indvandringen er således stærkt voksende i Sverige, og denne modstand vil få sit gennembrud inden for få år, men gennembruddet forsinkes givetvis af den ulykkelige splittelse af de patriotiske kræfter i to partier, der har svært ved at samarbejde. Under det sidste valg var der således tale om et valgsamarbejde, men det kunne desværre ikke realiseres. I Tyskland fejrer alliancen mellem Det Tyske Nationaldemokratiske Parti NPD og Den Tyske Folkeunion store triumfer, idet samarbejdet har sikret de tyske patrioter repræsentation i flere delstatsparlamerter. Og især NPD vinder nu kraftigt frem blandt Tysklands ungdom, der intet andet har at vente sig fra de traditionelle partiers side end et kaotisk multietnisk samfund. Men netop på grund af NPDs fremmarch, så forsøger de gamle partier sig med forrykte manøvrer, der skal fjerne NPD som politisk faktor. Igen og igen har de etablerede tyske partier således forsøgt at få NPD forbudt gennem en dom ved Forfatnings-domstolen, men det er dog endnu ikke lykket for disse udemokratiske partier. Det er også i Tyskland, at medierne mest hensynsløst bekæmper patrioterne gennem løgne, bedrag og anti-tysk propaganda, hvilket har ført til voldsomme konfrontationer mellem mediefolkene og NPDs medlemmer. Det opmuntrende i Tyskland er derfor ikke blot patriotismens fremgang og den dermed følgende styrkelse af kampen mod indvandringen men også eksemplet på, at de europæiske patrioter trods alt ikke behøver at finde sig i de venstreorienterede mediefolks tyranni men kan forsvare sig selv. De europæiske patrioter har alt for længe fundet sig i alt for meget fra landsforrædernes side.

I England er det især British National Party, der fører kampen mod indvandringen og integrationen, og trods en vis intern ideologisk strid om partiets retning, så har partiet dog formået at rejse modstanden i mange områder af landet.

Fortsættes side 3

Fortsat fra side 2

Man har bl.a. lagt mærke til glimrende resultater for partiet i lokalvalg i London-området, hvor det flere steder er lykkedes at vække de engelske borgere til modstand mod indvandringen. Men det er uimodsigeligt, at British National Parti er hæmmet af den uendelige og meningsløse diskussion om partiets holdning til revisionismen, og det må undre, at man ikke kan hæve sig over denne diskussion, da revisionismen jo ikke i egentlig forstand er en politisk bestræbelse, hvorfor den heller ikke bør diskuteres i politisk sammenhæng. Derimod er der nu kommet fodslag blandt de franske nationalister, hvor Nationalfronten nu igen står stærkt og enigt bag Jean Marie Le Pen. Splittelsen er helt overvundet, og Nationalfronten har efter den sidste nye undersøgelse opbakning fra omkring 17 procent af franskmændene, og det er et glimrende udgangspunkt for de kommende franske valg. I Holland fik modstanderne af indvandringen ved det nyligt afholdte valg 9 mandater indvalgt i parlamentet, og man vil formodentligt få betydelig indflydelse, da de 9 mandater i mange sager vil blive afgørende. Og i Belgien står patrioterne over for det helt store gennembrud, og det er kun et spørgsmål om få år, før patrioterne alene har magten i mange store byer i Belgien og en afgørende indflydelse i det nationale parlament. Og spørger man så om kampen mod indvandringen i Østeuropa, så må svaret blive mere komplekst, for ganske vist findes der i mange østeuropæiske lande nationale bevægelser, men disse kæmper mere mod fremmedgrupper, der i lang tid har plaget de østeuropæiske lande end mod nye indvandrere fra Afrika og Asien. Dette skyldes selvfølgelig det forhold, at Østeuropa stadig er så relativt fattigt, at det kun udøver en mindre tiltrækningskraft på lykkejægerne fra Afrika og Asien, og man derfor endnu ikke er så udsat for indvandring som de vesteuropæiske lande. Først når der i Østeuropa også opstår moderne velfærdsstater med store socialbudgetter kommer indvandrerne strømmende fra Afrika og Asien, for indvandrerne rejser som bekendt efter de sociale ydelser. Kampen for det nationale i Østeuropa føres således mere i konflikt med traditionelle fremmed-grupper som f.eks. sigøjnere og ideologisk mod resterne af de gamle kommunistiske systemer end mod indvandrere fra Afrika

og Asien, men det er stadig en kamp for retten til en national og kulturel eksistens for de østeuropæiske folkeslag. De russiske nationalister har således gennem et samarbejde med den gamle ortodokse russiske kirke formået at problematisere de fremmede former for gudsyndelse i Rusland og vender sig nu aktivt mod muhamedanismen, der er trængt ind i Rusland fra Kaukasus og Centralasien, og i Slovakiet har nationalisterne fået rejst en debat om det rimelige i den slovakiske stats understøttelse til sigøjnerne, der reelt intet har med det slovakiske folk at gøre. Også i Tjekkiet arbejder nationalisterne målbevidst for at få begrænset ulemperne ved sigøjnerens tilstedeværelse, og man har nået resultater af et vist omfang. I Ungarn er modstanden mod de kosmopolitiske tendenser ved at vågne, og flere nye patriotiske organisationer har set dagens lys. Polen er imidlertid det østeuropæiske land, hvor patrioterne stærkest har markeret sig både politisk og samfundsmæssigt. Flere betydende polske politiske partier er således stærkt påvirket af polsk patriotisme, og især på landet er der tale om en virkelig genfødsel af den polske nationalisme, der i årtier har været undertrykt af det kommunistiske tyranni. Denne genfødsel viser sig både som en stadig mere udbredt afstandtagen fra EU og en velmotiveret ideologisk afvisning af hele tanken om det multikulturelle og multietniske samfund.

I Sverige har man fået en kvindelig ungdomsminister, der er neger, og naturligvis er denne neger ved navn Nyamko Sabuni meget optaget af, at de fremmede i Sverige bliver forkælede på svenskernes bekostning, og at de fremmede ikke udsættes for kritik. Nu har negerministeren så besluttet, at der skal flere offentlige penge ind i en kampagne mod den såkaldte racisme, dvs. der skal flere skatteyderpenge til at bekæmpe de svenske patrioter, der ønsker at bevare Sverige svensk. Kampagnen i Sverige er en del af Europarådets sidste beskudte anti-racistiske kampagne, og negerministeren forestiller sig nu meget naivt, at blot man belønner nogle forræderknægte med lidt penge, så kan man komme de svenske patrioter til livs. Negerministeren tager naturligvis fejl, for lejknægte kan ikke stoppe kampen for en national eksistens.

Djævelen kommer i mange forklædninger*fortsat fra side 1*

At man traditionelt i Danmark har tilladt fremmed gudsyndelse er en følge af det forhold, at man i århundreder ikke havde ret mange fremmede i Danmark, hvorfor det heller ikke var noget større problem, at der fandtes fremmed gudsyndelse. Nu er situationen imidlertid blevet en ganske anden, idet landet udsættes for et voldsomt pres fra islams fanatiske repræsentanter, der har fået magt i vort land gennem de muhamedanske indvandrere. De muhamedanske imamer er blevet en trussel mod det danske folk, da de ophidser deres hedenske landsmænd mod danskerne og den danske stat, hvilket man sidst så i forbindelse med den såkaldte Muhammed-krise, og denne meget alvorlige trussel må man forholde sig bevidst over for. Det nytter ikke noget, hvis man som de slappe politikere vælger den lette løsning og ignorerer truslen, for så vil det en dag være for sent at bekæmpe den, hvis den skal bekæmpes med held.

Djævelen kommer jo i mange forklædninger, og man må være parat til at afsløre og bekæmpe truslen, og derfor må man ikke lade sig berolige med intetsigende snak om tolerance og ”plads til alle”, for dette er djævelens tale, der skal dysse danskerne i søvn, så overtagelsen af deres samfund kan foregå uden modstand. Argumenterer man for tolerance, så er man djævelens advokat, for der er behov for modstand mod den fremmede indflydelse og ikke for en accept. Desværre har folkekirken intet gjort for at bekæmpe islams stigende indflydelse i landet, og det burde ellers være en indlysende forpligtelse for kirken, men kirken er så infiltreret af gamle kommunister og 68ere, at den ikke mere kan mobilisere til en kristen modstand. Det kræver således en omfattende udrensning i folkekirken af disse ateistiske elementer, før den igen kan blive en kæmpende kirke, der formår at tage til genmæle mod de fanatiske muhamedanske imamer. Folkekirken skal og må forsvare det danske samfunds kristne grundlag, hvis folkekirkens eksistens fortsat skal have nogen mening, og det sker ikke med blid og venlig tale til de muhamedanske imamer.

Den fremmede gudsyndelse er blevet en alvorlig trussel mod Danmark, for nu er det ikke længere blot de fremmede selv, der plager landet men også deres hedenske gudsyndelse, og dette må man

tage alvorligt. Man må med andre ord agitere for en udrensning, der kan fjerne denne hedenskab. Ganske vist har der gennem årene været talt meget ondt og fordømmende om udrensninger, men man glemmer, at uden udrensninger kan et samfund ikke holdes rent og sundt. Ligesom man gør rent i sit hus, skal man også gøre rent i sit samfund og i sin kirke, og skadelige fremmedelementer skal fejes ud. Men det er jo nu desværre på mode i offentligheden at forholde sig accepterede til alt fremmed, lige fra indvandrerer til hans kultur og tro, og derfor kan en udrensning i det danske samfund først ske, når der har fundet en åndelig omvæltning sted. Folkets sunde instinkter skal sejre over mediernes stupide propaganda, politikernes slaphed og embedsmændenes lakajtilbøjeligheder i forhold til de fremmede, før der kan ske en udrensning og dermed en genfødsel af den danske nationalstat. Denne genfødsel vil utvivlsomt finde sted, men man kan lejlighedsvis frygte, at den først kan blive til virkelighed, efter at det er gået virkeligt galt i det danske samfund. Den nuværende fremmedpolitik tvinger således gradvist danskerne frem mod borgerkrigen, da der hos de herskende ikke er nogen reel vilje til ændre politik og sende de fremmede hjem igen, og den nuværende indvandring nødvendigvis må fremkalde et stort opgør, da de fremmede jo bestandigt bliver flere og forlanger mere og mere indflydelse i det danske samfund. Hele samfundet forvandles således i asiatiske retning rundt omkring danskerne, uden at danskerne har ønsket det eller kan acceptere det, og danskerne får heller ingen mulighed for at tage stilling imod, da folket ikke gives en stemme i denne forbindelse. Det danske samfund forvandles altså fuldstændigt hen over hovedet på det danske folk, og det bare fordi de fremmede og deres imamer ønsker det. Dette kan naturligvis ikke blive ved med at gå, og det danske folk må sige stop på tidspunkt, hvis danskerne skal kunne leve i deres eget land. For hvis det danske folk ikke kan leve som danskere i deres eget danske samfund og kultur, så går det danske folk og den danske stat til grunde, og i forhold til dette uhyrlige vil selv et væbnet opgør forekomme folk acceptabelt. Enten ændrer man politik på det fremmedpolitiske område, eller også driver vi desværre mod borgerkrigen.

Til eftertanke

I medierne ses den 16. november en meget interessant artikel om den nye europæiske underklasse, der skabes i disse år, hvor borgerskabet beriger sig og samtidigt skubber deres mindre heldige landsmænd ud i håbløsheden. Her er virkelig noget for de europæiske patrioter at tænke over. Medierne skriver angående dette emne: »Med optøjerne i forstæderne til Paris har Europas underklasse vist sit ansigt, hvor kendetegnet har været håbløse levevilkår, skriver norske Dagbladet. "Det er kendetegnende for den moderne underklasse, at den ikke sulter. Den har taget over hovedet. Den har endda lidt penge at gøre med, er statsborger og har ret til statsstøtte. Men selv om underklassen i Europa har fået det materielle bedre, har den det alligevel dårligere end nogensinde før," siger forfatteren Gabor Steingart, redaktør ved tyske blad Spiegel. Den nye underklasse bruger ofte det halve af dagen på at se tv. Og misbrug er udbredt - i Tyskland er det 8 procent af befolkningen der konsumerer 40 procent af den alkohol der sælges, skriver Dagbladet. En af følgerne er splittede familier og et liv uden for det fællesskab i arbejderbevægelsen, der fungerede for få årtier siden. Og netop den trend er uheldig. I de tidlige stadier af industrialiseringen var de fattige arbejdere med i fagforeninger, der fungerede som fællesskabsgiver og oplæringsinstitutioner. Dagens proletariat har ingen fagligt fællesskab, ingen eller begrænset uddannelse - og ingen interesse i at få mere. Ifølge redaktøren tyder det på, at underklassen er ved at dannes i alle de store industrinationer som følge af, at de moderne politiske økonomier ikke har noget reelt at tilbyde de befolkningsgrupper, der ikke besidder kundskaber. Ifølge sociologiske studier stemmer underklassen på det ekstreme højre eller det ekstreme venstre. Og et skift til en af siderne ses hyppigt.« Dette er ganske rigtigt, en vældig vesteuropæisk underklasse er ved at dannes, og det kan jo ses som en meget tragisk ting, men det er også en stor chance til at vælte borgerskabets modbydelige og ødelæggende multietniske og multikulturelle samfund over ende, for hvad der måske begynder som en social revolution kan meget let udvikle sig til en national revolution. Når alt kommer til alt, så har det sociale være en integreret del af alle tidligere nationale revolutioner, og enhver national revolution er resultatet i

en fjernelse af alle fremmede og velstand for den underklasse, som under normale omstændigheder snydes for deres rettigheder af borgerskabet. Og netop fordi den nye underklasse nu er løsrevet fra de socialistiske fagforeningers kontrol og tyranni, ja, løsrevet fra ethvert fællesskab, så er der mulighed for at sætte den i bevægelse og give den en retning. Det var en stor ulykke, at de socialdemokratiske fagforeninger fik held til at monopolisere magten over underklassen, for derved gik den offensive og patriotiske kraft i underklassen tabt, men nu bliver der i de kommende år igen en mulighed for at give underklassen en betydningsfuld rolle i samfundsspillet. For de europæiske patrioter er det således afgørende, at man kan vinde den nye underklasse for en reetablering af nationalstaterne, for borgerskabet har kastet sig i armene på de herskende kosmopolitiske kredse, og skal man etablere en modsatrettet kraft, så kommer man ikke uden om den nye underklasse. Kan man få den nye underklasse til at indse, at vejen til velfærd for alle landsmænd og ikke mindst underklassen går gennem en nationalt præget politik med hjemsendelser af alle fremmede og en ødelæggelse af de multietniske og multikulturelle samfund, så er man på rette vej. Nu er det jo naturligtvis indlysende, at dette blot er fremtidsmusik, men det gør vel ikke noget, at man tænker lidt over det. Der er i øvrigt en dyb sandhed i artiklens konstatering af følgende: »at de moderne politiske økonomier ikke har noget reelt at tilbyde de store befolkningsgrupper, der ikke besidder kundskaber«, og vi ser det jo også her i Danmark hver dag. Mens finansfolk, erhvervsfolk og IT-eksperter rager til sig som vilde dyr, og får både 50, 60 og 80.000 kroner om måneden og køber svimlende dyre huse, så tilbyder man underklassens fattige repræsentanter usle 16.000 kroner om måneden for et beskidt og ubehageligt natjob som avisbud. Et beløb man hverken kan leve eller dø af i vore dage, for slet ikke at tale om at bo ordentligt for. Jo, også i Danmark vil der opstå en meget stor vrede mod systemet, og denne retfærdige vrede skal rettes mod det rådne multietniske samfund, der sætter de fremmede højere end landets egne mindrebemidlede. I samfundets fravalgte ligger en vældig offensiv kraft skjult, den skal bare mobiliseres.

Nyheder

En intellektuel svensker

Og så har en såkaldt intellektuel svensker angrebet Danmark, fordi vi danskere ikke bøjer os dybt nok i støvet for de elendige fremmede. Om denne svenskers helt tåbelige angreb på Danmark skriver den internationale presse den 15. november: »I dag offentliggør det internationale kulturmagasin Lettre International et voldsomt frontalangreb på den danske samfunds- og udlændingebat og den danske presses kommentatorer og journalister. Bag essayet står en af Sveriges førende meningsdannere, Stefan Jonsson, der er kulturredaktør på avisen Dagens Nyheter. Jonssons hårde dom bygger på to ugers nærlæsning af de landsdækkende danske aviser, og der langes særligt ud efter den offentlige debat om islam, udlændinge og den tredje verden. »Det er karakteristisk for aviserne, at udlændinge bliver beskrevet som en trussel mod det danske samfund eller som nogle, der står uden for det danske samfund,« siger Stefan Jonsson, der også giver eksempler på stereotype og racistiske avisartikler i den danske presse. Blandt andet er han harm over, at en afrikansk storby i en dansk artikel bliver beskrevet som ildelugtende. Et andet sted problematiserer han, at danske journalister ikke debatterer, hvorfor en dansk kunstudstilling skal handle om national identitet.«

Ja, naturligvis beskriver man de fremmede som en trussel mod det danske samfund, for det er de jo, hvilket intet fornuftigt menneske længere kan være i tvivl om, og selvfølgelig beskriver man de fremmede som stående uden for det danske samfund, for de fremmede står jo netop uden for det **danske** samfund ved at være ikke-danske. Og naturligvis bliver en afrikansk storby beskrevet som ildelugtende, for alle afrikanske storbyer er jo ildelugtende, simpelthen fordi der i disse byer bor millioner af uvaskede mennesker, og man ikke har noget ordentligt renovations- og kloaksystem. Så er det jo ikke ligefrem roser, det kommer til at dufte af, og hvorfor skulle man dog lyve om dette indlysende forhold? Men det synes altså som om, at den såkaldte meningsdanner Stefan Jonsson mener, at man skal lyve i medierne om de fremmede, men det har vi haft nok af, og nu vil vi høre sandheden om de fremmede. Og er der noget

Latterlige muhamedanere

At de mellemøstlige muhamedanere ikke ved noget som helst om danskerne, det kommer nu tydeligt frem i forbindelse med en af muhamedanernes latterlige modreaktioner på muhammedtegningerne. I den internationale presse kan man således se følgende den 2. november: »Den marokkanske avistegner, Abdellah Derkaoui, blev onsdag erklæret som vinder af Irans holocaust-karikaturkonkurrence. Med prisen følger 70.000 kroner for tegningen, der forestiller en jødestjernebeklædt kran, der er i færd med at opstille en mur omkring den muslimske helligdom Klippemoskeen i Jerusalem. Muren danner desuden et billede af indgangsporten til den nazistiske udryddelseslejr Birkenau. Holocaustkonkurrencen blev udskrevet i februar af Irans mest solgte avis Hamshahri som gengældelse for Jyllands-Postens Muhammedtegninger.« Hvordan denne tegning dog skulle kunne genere danskerne eller bare de tegnere, der stod bag Muhammedtegningerne, det er jo temmeligt mystisk. Hvilken dansker har noget imod en sådan tegning, den kommer jo i sit tema overhovedet ikke danskerne ved? Tegningen er vel det bedste bevis på, at de mellemøstlige muhamedanere intet ved om danskerne, for de kan end ikke finde på en karikaturtegning, der kan genere danskerne det mindste.

mere naturligt, end at en dansk kunstudstilling beskæftiger sig med den danske nationale identitet? Det er da det fornemste, som dansk kunst kan beskæftige sig med, og den danske kunsthistorie er vel primært historien om, hvordan man forsøger at gestalte den danske nationale identitet kunstnerisk! Man kan altså roligt sige, at Stefan Jonssons kritik af Danmark er direkte idiotisk, og at han tilsyneladende blot er en af disse utallige intellektuelle fremmedvenner, der forsøger at pådutte det øvrige samfund sine egne underlødige landsforræderiske holdninger. Stefan Jonsson finder alt godt, sundt og naturligt angribeligt, bare fordi det ikke passer ind i hans eget perverse verdensbillede, men det er selvsagt ikke danskernes opgave at bringe sig i overensstemmelse med en venstreorienteret svensker, der plager sine landsmænd i Dagens Nyheter.

Nyheder

En god nyhed.

Flere tusinde indvandrere får nu besked om, at de står til at miste familiens ene kontanthjælp. Det skaber en vis panik, da mange indvandrerfamilier i årevis har vænnet sig til at få kontanthjælp til både manden og konen. Et par tusinde indvandrerfamilier får for tiden et uønsket brev. Heri varsler kommunen, at hvis ikke den ene ægtefælle - oftest kvinden - kommer i job nu, så kan de miste over 100.000 kr. om året i kontanthjælp. Inden den 1. april 2007 skal således ægtefæller, hvor begge er på kontanthjælp, med visse undtagelser hver især have haft, hvad der svarer til én måneds lønarbejde, ellers mister den ene part kontanthjælpen. Reglen - indført af regeringen og Dansk Folkeparti - er især møntet på indvandrerpar, og det skønnes at op mod 6.000 par er omfattet. Ja, det er ikke mindst den gradvise fratagelse af ufortjente goder, der skal få de fremmede til at overveje en tilbagevenden til deres hjemland, og derfor burde denne fratagelse af indvandrernes goder også være langt mere omfattende.

Israelsk arrogance

Den israelske stats arrogance er efterhånden helt utålelig, og nu blander en israelsk ambassadør sig i indre danske forhold på en særdeles udiplomatisk måde. Medierne skriver den 15. november følgende: »Israels ambassadør i Danmark er ikke i tvivl om, hvordan vi bør reagere på nynazister, der kommer til Danmark for at holde møde. - Giv dem den kolde skulder og sig, de skal gå ad helvede til! Så klart var budskabet, da ambassadør David Walzer i går eftermiddag gjorde status efter et to dages besøg i Sønderjylland inviteret af lederen af det tyske mindretals sekretariat i København, chefredaktør Siegfried Matlok. På et pressemøde på mindretallets avis Der Nordschleswiger blev ambassadøren spurgt, om man også havde haft tid til at diskutere tyske og danske nynazisters møde for ti dage siden i Fårhus Forsamlingshus. Det bekræftede han og sagde, at det næppe ville være en overraskelse, at han ville kaldte et sådant møde meget problematisk og meget beklageligt«. Dette er helt uhørt, for politiske møder i Danmark er aldeles ikke et emne, som den israelske ambassadør skal interessere sig for,

Formanden for Det Centrale Radio- og TV-Nævn, advokat Christian Scherfig, er et forrykt og forvirret menneske, og det ser man ikke kun i forbindelse med hans konsekvente forfølgelse af Radio Holger men også i forbindelse med hans tåbelige administration af Hovedstadens Teater. Christian Scherfig skabte en sådan forvirring i Hovedstadens teaterverden, at han måtte tage sin afsked som formand, og nu har han så også ødelagt forholdene omkring Radio Holger, hvor han optræder som en elefant i en glasbutik. Nu mangler vi bare, at han ligeledes skal ødelægge Dansk Design Center, hvor han endnu er direktør, i det mindste lige indtil bestyrelsen opdager hans destruktive adfærd.

og ambassadøren skal slet ikke udtale sig om, hvordan vi danskere skal reagere på sådanne møder. Danskerne blander sig ikke i de indre forhold i Israel, og israelerne har heller ingen ret til på et officielt niveau at blande sig i danske forhold. Ambassadøren burde altså have undladt at svare på journalistens spørgsmål, men i et akut anfald af storhedsvanvid, skønt han dog egentlig bare repræsenterer en lille tredjerangs stat i Mellemøsten, begyndte ambassadøren at give direktiver for danskernes behandling af nynazister. Og disse direktiver er sandelig præget af Mellemøstens manglende forståelse af begrebet "demokrati", idet ambassadøren uden videre forudsætter, at der findes utilladelige politiske holdninger, men sådan er det jo ikke i et sandt demokrati som det danske. I øvrigt forstår man ikke ganske, hvordan ambassadør David Walzer kan indbilde sig, at israelerne skulle være bedre mennesker end de omtalte nynazister, der jo trods alt stadig er danskere og tyskere, uanset deres politiske holdning, og som derfor bør behandles som sådanne. Og det er da bedre, at danskere og tyskere holder møder i Danmark end israelerne, og det er snarere til israelerne, at vi danskere bør give den kolde skulder og sige: »Gå ad helvede til!«, hvilket for så vidt vil være meget passende, da de jo har hjemme i Mellemøsten sammen med beduinerne.

»Islam er en afgørende årsag til terror i verden. Alle lande, der har oplevet muslimsk indvandring, oplever en organiseret og planlagt rekruttering til de ekstreme elementer inden for islam. Det er og bliver et ubestrideligt faktum, at islam er rekrutteringsideologi for terrorisme; ingen kan bestride, at islam er den afgørende terrorårsag, og at denne voldelige udlægning har opbakning i brede muslimske kredse.« (Cit. fra folketingsmand Morten Messerschmidt (DF) i et Ugebrev).

De modvillige asylansøgere

De danske myndigheder er svage og opgivende over for asylansøgerne, for uanset om asylansøgerne afvises, så får de alligevel lov til at blive i Danmark, bare de nægter at rejse hjem. Men man burde naturligvis ikke finde sig i asylansøgernes sabotage af afvisningerne. Og problemet er egentlig kun, at de fremmede mangler en motivation til at rejse hjem igen, for så ville de jo selv medvirke ved afvisningerne, men så længe asylansøgerne lever fedt og godt på centrene også efter afvisningen, så kommer denne motivation jo ikke. Det eneste man behøver er for så vidt at gøre opholdet på de danske asylcentre mere ubehageligt end opholdet i asylansøgernes hjemland, og dette kunne let opnås alene gennem isolation og dårligt underhold. Erfaringen fra andre lande viser tydeligt, at man får asylansøgere til at længes hjem, hvis man fængsler dem, holder dem knapt med mad og uden lommepenge og fortæller dem, at de aldrig vil få lov til at forlade centeret uden i forbindelse med en hjemrejse. Man skal nemlig tænke på, at asylansøgerne jo kommer til Danmark for at leve godt på danskernes bekostning, og hvis de ikke får lejlighed til dette, så er de slet ikke interesseret i Danmark. F.eks. har det været en fatal fejl at udbetale penge til asylansøgerne, skønt det bare er lommepenge, for disse lommepenge kommer de fremmede rejsende efter langsvejs fra. Nej, der er kun en ting at gøre overfor asylansøgerne, og det er at føre en virkelig hård politik overfor dem, for så ønsker de at komme hjem igen, og rygterne spredes om vanskelighederne ved at være asylansøger i Danmark, så der ikke mere kommer så mange rejsende til. Hvis man ikke vil føre denne hårde politik, så fortsætter strømmen af fremmede i det uendelige, for der er hele tiden flere på vej, som gerne vil leve godt på danskernes bekostning.

Patrioten

Boks 1848, 2300 København S

Hjemmeside: www.patrioten.org

E-mail: mail@patrioten.org